

Publicerad 2009-09-27 11:42 av aliasalice

en kort en

i Växthuset

Den vickade försiktigt fram och tillbaka,
sträckte på sig och rörde på tårna. Den
föll utan bekymmer och landade mjukt i
jorden men studsade ner på golvet. Den
slapp ur sig ett tyst stön och kände hur
den blivit mjuk där den slagit i, men
inte spruckigt. Golvet var fuktigt av
vatten, inte rött som hans inre safter.

Den rullade lite åt sidan och såg på
pojken, han kollade tillbaka.

Pojken satt på en liten pall en bit därifrån och
studerade den. Han öppnade munnen för att
säga, men hejdade sig när den rörde på sig.

Den var tvungen att rulla lite bakåt för
att kunna se pojkens ansikte, där den låg.

Pojken hade en tröja i en märkelig färg
och den kom med ens att tänka på att den
inte hade några kläder alls. Den rodnade
något men tänkte att det inte skulle märkas.
Vad röd den är, tänkte pojken, så annorlunda.
Den kanske vill prata med mig.

-Vad fin du är, sa han, men fick inget svar,
ty vad kunde den svara på det? Den låg stum
kvar på samma plats och väntade på att han
skulle plocka upp den. Men pojken förstod
inte, utan bara tittade, och gubblade.

Varför svarade den inte? Varför sa den inte
tack som mor hade lärt honom att svara? Han
väntade lite till och lutade sig närmare.

Den kände hur pojken andades på den och såg
honom tydligare när hans ansikte täckte solen.

Den är inte alls så fin när solen inte glänser
på dess hud, tänkte pojken som börjat surna,
och se så nonchalant den ligger där och tror
att jag ska ta med den hem.

-Var inte rädd lille röding, sa han hånfullt,
jag ska inte äta upp dig. Du förtjänar det inte!
ropade han till den, reste sig hastigt, lyfte

benet och stampade ner den.

Nu låg den, krossad av pojkens kraft, i en pöl
av sitt eget innehåll och såg hur vattnet runt
omkring fick en ljust röd nyans. Pojken vände
nöjd och skadeglad på klacken och gick ut ur
glashuset. Men den låg kvar, utan att andas.
Ännu en vickade försiktigt fram och tillbaka,
sträckte på sig och släppte taget. Den studsade
medvetet ner samma väg som den sett den första
och landade precis bredvid. Den såg sig om och
förstod att varken pojken eller någon annan
skulle komma tillbaka på ett tag och då kanske
det skulle vara för sent. Den bedömde avståndet,
suckade innombords och sade till sin röde, mosade vän.

~~-Kom ketchup, så går vi.~~

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren aliasalice med Poeter.se id #30530 innehar upphovsrätten